

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Poetessa de sa casa

1. De què va? Sylvia Plath, poetessa ianqui, es casa amb Ted Hughes, poeta anglès mimat per l'èxit i les dones que sotragaran la convivència familiar...

2. Com va? Imagino que la malaguanyada Sylvia Plath no aplaudiria aquest *biopic* melodramàtic sobre els darrers dos anys de la seva vida. I és que Christine Jeffs munta una fotonovel·la de sobretaula televisiva. Clar que el títol del film ja avisa: *Sylvia*. I punt. I el Plath a fer punyetes. De fet la pel·lícula explicita la gelosia femenina i literària d'una

mestressa de casa, que a hores perdudes exercia de poetessa frustrada. Això és el que conta, amb comptagotes, la patètica i depriment història d'una dona condemnada, segons el film, a una vida de segona divisió. Gwyneth Paltrow vol ser la pobra Sylvia i es queda en l'epidermis infernal del turmentat personatge, icona malmesa del feminisme universal. Tot resta endreçat, polit, malgrat la misèria econòmica i existencial d'un ésser humà obsedit per la fugacitat de la vida, la lluita de l'ésser i de l'existir, i la fascinada presència de la mort voluntària. És a dir, resumint: el cinema perpetra una nova violència contra una dona fràgil i malgrat tot rebel, rebotada...

3. I va: per a senyors proclius al feminisme militant i senyores feministes amb molt de fetge.

Sylvia

Directora: Christine Jeffs.
Intèrprets: Gwyneth Paltrow,
Daniel Craig, Jared Harris, Blyter
Danner. Gran Bretanya, 2003.
110 minuts. Cinemes Lauren.

La mansión
31-3-04

X